

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Човек је биће браћо и сестре, једино биће на кугли земаљској које има разум, које планира и које размишља. То је тај дар Божији, то је то што је човек створен по слици и прилици Божијој и зато човек од кад постоји, размишља какав је циљ његовог живота овде на Земљи и шта са њим бива када заврши овај живот овде. Немајући право сазнање људи су стварали разне теорије.

Постоје толики философски правци, који су покушавали да нађу одговор на та питања, одакле човек долази, какав је смисао његовог боравка на земљи и куда одлази, али сви ти философски правци били су само жедно тумарање по мраку, по тами, тражећи неки пут и не налазећи га, јер што је један проглашавао за истину, други је после њега то негирао и проналазио друга нека решења. Тако је било до Господа Исуса Христа.

Када је Господ Исус Христос дошао у овај свет браћо и сестре, Он је људима открио пуну истину, о смислу нашег живота, нашем пореклу и о нашој будућности. Он је обасјао човека, небеском светлошћу и ми смо сагледали праву истину и једину истину, јер истина може бити само једна и једина у неком питању, не може бити више истина, истина је увек оно што је исто.

Данашње свето Јеванђеље, браћо и сестре, нам управо говори о томе. Господ Христос, је у тој причи о богаташу и Лазару, коју смо чули на овој Литургији, показао и открио људима да постоји и овај земаљски свет, живот у овоме свету, да постоји Рај и да постоји Пакао. Само та три места, четврто нешто не постоји. Земља је колевка људског битисања, колевка људског рода. На њој се рађамо, живимо и у исту земљу одлазимо, као што је Господ и рекао.

Али шта бива после тога?

Да ли је то крај човека?

Да ли се смрћу завршава све?

Да ли је смрт тачка, којом се реченица нашег живота завршава?

Не! То данашње Јеванђеље говори. После овог живота човек наставља да живи у другим условима, или у Рају, или у Паклу. Где ће се ко наћи од нас после смрти овде на Земљи, зависи управо од нас самих, јер овај живот на Земљи је и дат човеку, да живећи овде припремамо себи будући живот и одређујемо ми, не неко други, чак ни Бог неће одређивати где ће ко да иде, ми то сами радимо овде на Земљи. Страшни Суд Божији се назива само зато што је Бог праведан и свакоме ће дати по делима његовим. Онај ко се припремао овде у овом свету, живео по Јеванђељу Христовом, веровао у Бога, чинио добра дела, кајао се за своје грехе, себе припрема за житеља Царства Небескога, за житеља Христовог Раја, дакле места блаженства, а онај ко није веровао у Бога, ко није вршио заповести Божије, ко је уживао у гресима и страстима, а није се кајао, он себи припрема живот вечни у Паклу у вечним мукама.

Прича данашњег Јеванђеља је потресна браћо и сестре.

Имате два човека, један богаташ, не зна шта има и проводи живот лакомислено, облачећи се у свилу и кадифу и гостећи се сваки дан на гозбама укусним и разноврсним јелима. Он је смисао свог живота видео у јелу и оделу. Што боље да једе и што боље да се одева и мислио је да је тиме све заршено. На друго није мислио, ни на Бога ни на душу, нити је имао сажаљења према другима, а пред његовим вратима, каква тужна слика, један болестан човек, сиромах, без игде ичега, сав у ранама и гноју по имену Лазар. Име богаташа се не помиње у Јеванђељу, није достојан ни да му се име помене, а име овога сиромашка се зна. Звао се Лазар. Лежао је пред његовим вратима и молио од богаташа, не да га пусти у кућу, не да га стави за трпезу своју -

не! Већ да му оне мрвице, које падају са његовог богатог стола, удели да прехрани свој земаљски живот докле је Божија воља. Није му ни то давао.

Пси су долазили, лизали гној са његовог рањавог тела и тиме се показивали милостивији и од самог богаташа, јер лижући његове ране они су их и ублажавали. Тако је протекао овај земаљски живот и једног и другог и шта се дешава? Умре Лазар и каже Господ, анђели га однесоше у наручје Авраамово. Авраам, праотац јеврејског народа, симбол праведности, праве вере и вечног блаженства. Лазар би однесен у његово наручје, значи у место блаженства, у Рај.

Умре и богаташ после тога и шта се деси? Закопаше га. Закопаше га. Ништа се друго не помиње, сигурно је била ту велика помпа, како је било за живота, тако је било и на његовој сахрани, сигурно многи великаши, многи богаташи, многи сродници, пријатељи, које је он гостио да су га и испратили, али где се он нађе после гроба, нађе се у пламену огњеном у вечним мукама и када подиже очи своје, угледа према себи Авраама и Лазара у његовом наручју, у крилу Авраамовом и завапи, јер и тај богаташ је био потомак Авраамов. „Оче Аврааме пошаљи Лазара да умочи врх прста у воду, да ми расхлади језик јер се мучим у овом пламену.“ Пазите, како се судбина окреће, како се мења. Онај Лазар, онај човек у гноју и његови прсти гнојави, а богаташ сада жели да се тај гнојави прст умочи у воду и да му расхлади језик. Дакле, тек је тада сазнао и видео како је проћердао свој земаљски живот, живећи лакомислено у удобностима, у сластима и страстима, у гресима, у једењу и пијењу и лепом облачењу, а Лазар који се пропатио у овом животу, тако му Авраам и објашњава, ти си на Земљи уживао, Лазар се мучио, сад он овде благује, а ти се мучиш. Још Авраам објашњава, постоји велика провалија између нас и вас, између Раја и Пакла, не може нико да пређе после смрти из Пакла у Рај, или из Раја у Пакао. На Земљи се бије битка, на Земљи се опредељујемо где ћемо и

шта ће са нама бити. После смрти покајања нема, то каже народна пословица, то каже и свето Јеванђеље, а богаташ који није мислио док је био на Земљи ни о себи, а камоли о својој браћи, сад се ипак показује као неко ко брине о другоме. Онда пошаљи макар Лазара кући оца мога, имам још петорицу браће, нека њима каже шта је са мном, да се поправе, да се покају да не би и они дошли у ово место мучења. И овде Авраам њему одговара, они доле имају Мојсија и пророке, нека њих слушају и биће све у реду. Дакле, они су имали Мојсијев закон, заповести Божије дате преко Мојсија, имали су пророке који су прорицали и говорили како треба у Бога веровати, па нека слушају њих.

Нама би данас казао Авраам, имате Јеванђеље Христово, имате Цркву Његову, слушајте њих, а богаташ не попушта иако је у мукама, да јесте имају они то, али ако неко дође из мртвих, вероваће, пре ће се поправити. Авраам и даље остаје упоран, ако не верују Мојсију и пророцима неће веровати ни да неко из мртвих устане и дође - и био је у праву.

Господ Христос је Васкрсао и дошао из мртвих, па јеврејске старешине нису поверовале, нису се промениле, нису се покајале. И не само они, многи који се називамо хишћанима, не поправљамо себе, не мислимо о себи, о својој вечности, о својој будућности. Дакле Рај и Пакао, то је оно што нас чека. Шта ћемо добити? - Зависи од нас самих. Рај, то је Царство Небеско, то је Царство Оца и Сина и Светога Духа, то је оно блаженство за које каже свети Апостол: „што око не виде, што ухо не чу и што у срце човеково не дође“, што није могао да замисли. То су та вечна блага, вечна правда, вечна истина, вечна љубав, вечни живот, све оно што Бог има, све то припада онима који се удостоје тога блаженства, а вечне муке, шта је то?

Где Бога нема ту је Пакао, где Бога нема, а има греха, има ђавола то је Пакао. Тамо је тај црв који не умире, и огањ који се не гаси, и где је плач и шкгут зуба.

Све нам је речено, све нам је откривено, нема потребе да нам неко то објашњава, неки философ итд. Јеванђеље то каже, а Јеванђеље је реч истине, реч Божија.

Наше је браћо и сестре, да прихватимо и да уложимо труд док смо овде на земљи, да се угледамо на оне који су пре нас Богу угодили, на наше дивне светитеље из рода нашега и рода хришћанскога, које слаavimo свакога дана и који нам својим примерима светле као светионици на морској пучини, да се не изгубимо, да се не сурвамо у неку провалију, него да имамо обасјан пут којим треба да идемо. Дакле, на нама је да се определимо, пред нама је и Рај и Пакао, и живот и смрт, каже се у Светом Писму: „На шта хоћеш, пружи руку.“

Нека би дао Бог, да овај пример и уопште све што Црква проповеда и учи, да дође, не само до нашег уха, него да дође до нашег срца, да га покрене на исправку, на покајање, на труд, на милост према браћи својој, јер се само таквим делима Богу угађа и душа спасава, да бисмо се када пођемо одавде и ми нашли тамо где се нашао овај болесни Лазар, у наручју Авраамовом, у Царству Христа Бога нашега, да тамо са свима светима и ми слаavimo, Оца и Сина и Светога Духа, кроза све векове и сву вечност.

Амин.